

1. peatükk

Tundsin soovi pageda kohe, kui isa mulle ütles, et läheb pensionile ja annab Mastersoni matusebüroo mulle üle. Põgeneda maailma äärele, vaaruda sealsete järskude kaljuseinte tipus, pöörata pea taeva poole, hingata sisse õhku, mis minult midagi ei nõuaks. Lasta sel igasugustest ootustest vabal tundel jõuda iga kehaosani, siluda ära iga kurru ja kortsu, lödvestada mu tugevasti rusikasse pigistatud käed.

Olin ükskord varemgi pageda üritanud, kuid ebaõnnestunult. Kohustused, mõistate. Kohustused. Kohustused. Kohustused. Laske kiviraidualil see sõna suurte tähtedega ja kolm korda järjest mu hauakivisse lõigata, et kõik mõistaksid, kes Jeanie Masterson tegelikult oli. Mis oli see, mis teda takka piitsutas, vaos hoidis, ja tööpoolest, kui ma täiesti aus olen, valmistas ühtlasi rõõmu maailmas, mida ma nii armastasin kui ka vihkasin, ja milles jagasin oma südant paljudega, kes vajasid mind sama palju, kui mina vajasin neid.

„Baltimore,“ ütles isa. Nad pidasid plaani kolida Baltimore'i. Ema ja tema, Gráinne ja David Masterson, kavatsesid oma kodinad kokku pakkida ja umbes kuue kuu pärast minekule asutada. Teile ei saa pahaks panna, kui arvate, et ta pidas silmas Baltimore'i Ameerika Ühendriikides, sest just nii eksootiliselt see kõlaski. Aga mina teadsin, millist paika ta tegelikult mõtles: rannaäärset küla võrdlemisi lähedal, Iirimaa kuuenda tõntsaka varba tipus. Corkist kolmsada kilomeetrit kopikatega edelas, eemal Kilcrossist, sisemaal asuvast linnast, kus oleme elanud kogu elu. Ei mingit vajadust lennukite ja lennumiilide ja passide järele, neil oli võimalus lihtsalt sõita paika,

kus olime veetnud suvesid ajal, mil meie – ma ise ja Mikey ehk nende lapsed – väikesed olime. Enamasti olid need üksnes pikad nädalavahetused, aga kui isal õnnestus end matusekorraldaja töökoormast vabaks rabeleda, isegi terve kallihinnaline nädal. Meie uksele polnud võimalik riputada vabandavat silti palvega inimestel meie naastes tagasi tulla. Surnud ei kärsi oodata. Ehkki tegelikult võiks ju väita, et neil juba ajast puudus kätte ei tule. Kuni meie muulil patseerisime ja liivarannal mängisime ja vahvlijäätiseid limpsisime, kindlustas tagalat mu tädi Harry, meie ainus palsameerija. Ma armastasin Baltimore'i. *Meie* armastasime Baltimore'i ja nüüd pidi sellest saama nende uus kodu ning maja ja matusebüroo pidid viimaks minu ja mu abikaasa Nialli päralt olema. „Aga te alles saite kuuskümmend,“ hüüatasin mina, kui minu ja Nialli vastas istuvad vanemad uudisest teada andsid. Olime ühes meie kahest elutoast suures majas, kus me kõik ühiselt elasime: viis magamistuba, isegi kuus, kui võtta arvesse ka seda, millest ema oli teinud garderoobitoa. Ta oli teise magamistuppa tahtnud sauna ehitada, kuid isa ei lasknud sel sündida. „Mitte keegi ei lähe nii varakult pensionile.“

„Ei tea midagi, koolidirektorid lähevad tihti varakult pensionile,“ arvas isa.

„Aga sina ju ei ole koolidirektor. Sa oled ettevõtte omanik, kellele ei hakata suurt riigiteenistuja pensioni maksma.“

„Jaa, aga ma olen pisut kõrvale pannud ja lisaks on mul andekas tütar, kes suudab suurema vaevata meid kõiki sööta ja joota. Rääkimata sellest mehest su kõrval, Iirimaa parimast palsameerijast.“ Ta pilgutas Niallile silma ja säras näost niimoodi, nagu oleks mees ta tõupull, kes võitis Kilcrossi põllumajandusnäitusel auhinna. „Harryl võib olla selle väite kohta üht-teist öelda,“ tähendasin napilt ja taipasin alles siis, kui väiklaselt see kõlas. „Anna andeks, Niall.“ Küünitasin käega abikaasa põlve puudutama. „Ma ei mõelnud seda nii.“

„Pole hullu, saan aru.“ Ta naeratas ja võttis mu käe pihku, laskmata mul seda kohe tagasi tõmmata. „Me kõik teame, et Harry on geniaalne. Õpetas mulle kõike, mida ma tean.“

„Ja tema ei lähe kuskile,“ lisas isa. „Minu õest poleks võimalik isegi parima tahtmise juures lahti saada. Kui asjad tema tahtmist mööda käivad, siis palsameerib ta ka üheksakümneselt edasi.“

„Aga isa, sa pole varem kordagi pensionile minekut maininud.“ Ja tõtt-öelda olin ma isast sedavõrd sõltuvusse sattunud, et polnud lasknud sel mõttel korrakski pähe pugeda. „Me saame aru, kullake,“ sekkus ema, „aga meie isaga tahaksime meile jäänud aega ära kasutada. Praegu jaksab tema veel õngenööri hoida ja mina saan viimaks hakata luuletamisega tegelema.“

Emal vaatas isale otsa ja nad naeratasid teineteisele kiindunult. „Luuletamisega, ema? Mina mõtlesin, et sa loobusid sellest mõttest pärast seda kursust, millel sa osalesid ja pärast mida sa rääkisid, kuidas see kõik on liiga keeruline ja mille pagana pärast vana hea riimiline luule enam korraga kuskile ei kõlba.“

„Jenie, ma tahan öelda seda, et juuksuriäri pidades pole mul kunagi olnud võimalik luuletamisele piisavalt aega pühendada. Ja lisaks pandi see Baltimore'i maja, mida me alati üürinud oleme, parasjagu müüki. Kui see ei ole saatuse sõrm, siis mina küll ei tea.“ Ta naeratas endamisi ja puudutas täiuslikult maniküüritud küüntega oma õlgadeni ulatuvate, toon-toonis värviüleminekuga juuste otsi, ise oma sõnavalikut nautides ja selle maiku nagu sulašokolaadi keelepäralt mekutades. „Mina mõtlesin alati, ema, et sina seda kuuenda meelega värki ei usu.“

„No kuule, Jenie, ära hakka jälle pihta. Sa tead väga hästi, et ma usun, et teie isaga kuulete, mida surnud räägivad. Ma lihtsalt ei hooli sugugi nende pidevast sekkumisest meie ellu. Su isa on puhkuse ära teeninud.“

„Ja minu võib vabalt siia nende seltsi jätta, üks ole?“

„Aga me arvasime, et just seda sa tahadki, Jeanie.“ Lugesin ta silmist haavumist, nagu oleks keegi tal vaiba alt ära sikutanud. Ta surus käe rinnale, harali sõrmed nagu ristikule maandunud liblika laiali aetud tiivad. „Sa oled kogu aeg vahetpidamata nende kuulamisest rääkinud. Nende jutu ärakuulamisest, nendega kaasa tulnud probleemide lahendamisest.“

Äkki oli see siis, kui ma viis aastat vana olin, tahtsin ma lapsikult nähvata.

„Ja mis Mikeyst saab?“ küsisin tähelepanu ta lemmikteemale juhtides. „Mis koht temal selles kõiges on?“

Mikey, mu kaks aastat vanem vend. Väiksemana teda maailmale kirjeldada püüdes ütlesin ikka, et ta on teistsugune, kuni tal viimaks kolmeteistkümneaastasena autismispektri häire diagnoositi – ehkki piiripealne, nagu emale rõhutada meeldis. Need testid andsid mulle viimaks õiged sõnad kätte. Mikey oli „igati toimetulev“, „suure võimekusega“, kuid see ei väljendunud alati nii, nagu meile oleks meeldinud.

„Me oleme temaga rääkinud ja ...“

„Ema, kas sa rääkisid temaga enne kui minuga?“ Mikey oli see, keda selles peres enamasti igasugu asjade eest kaitsti. Temaga tegelemine jäeti hetkeks, mil kõik oli läbi mõeldud ja iga mõeldav tugisüsteem paigas.

„Üksnes hüpoteetilises plaanis.“

„No kuule, me kõik teame, et Mikey puhul ei lähe hüpoteetilised asjad läbi. Temaga on kõik konkreetne, kas on või ei ole.“

„Nojah. Ta oli väga mures ja tahtis teada, millal kolimine võiks toimuda ja kuidas tal õnnestub oma ajakirjade kollektsioon sinna toimetada. Me kuulasime temaga väheke maad, et teada saada, milline kolimisfirma võiks parim olla. Ta on väga paljudes asjades tõeline ekspert.“

„Tema tuleb siis teiega?“

„Otse loomulikult tuleb ta meiega. Siia ta ju jääda ei saa. Me ei oota ju sinult midagi säärast, Jeanie. Ta on meie poeg, me tahame, et ta oleks koos meiega.“ Just seda oli ema alati tahtnud: oma poega enda lähedale.

„Aga mina mitte?“

Kolmekümne kahe aastase tütre säärane lapsikus näis ema šokeerivat ja kes võinuks talle seda ette heita. On täiesti vapustav, mis asju aju laseb paanikahetkedel suust välja ajada.

„Aga sina oled abielus, Jeanie. Sina elad koos Nialliga siin.“ Ta isegi osutas mehe suunas juhuks, kui ma peaksin olema unustanud, et mul on abikaasa. „See on sinu elu, sinu töö. Me ei arvanud, et ...“ Ta vaatas isa poole. „David, sinu panus on igati teretunud.“

Ema tõstis jala üle põlve, rõhutades nõrdimust, mida vestluse selline suund temas tekitas.

„Jeanie, emal on õigus. See kolimine on mõistagi seotud meie eemaldumisega, aga ühtlasi annab see sulle võimaluse juhtida seda firmat nii, nagu sina soovid, selle etteotsa asuda. Nüüd saad sa otsuseid teha ilma kõike minuga arutamata. Iseenese peremees olemises on väga palju positiivset.“

„Ja mis siis, kui ma ei taha seda? Mis siis, kui ma tahan, et kõik oleks endiselt täpselt nii nagu praegu, või tahan hoopistükkis midagi täiesti teistsugust? Äkki tahan ma olla sadade müilide kaugusel, nagu teie plaanite olla.“ No nii, see oli välja öeldud, ma ütlesin selle välja.

„Nojah, me ei mõelnud ... kas tahad siis? Kas sa tahad midagi niisugust, millest meie midagi ei tea?“

Kõik kolm nägu pöördusid minu poole – paakil suuga ema, kipras laubaga isa, ja Niall, näol murelik ilme, mida mul polnud tegelikult plaaniski põhjustada –, jäädes mu vastust ootama. Oleksin peaaegu tunnistanud, et olen alati teada tahtnud, mis tunne oleks elada täiesti teistsugust elu. Aga kui ma nüüd viimaks lahkuksin,

et seda unistust teoks teha, *ja* isa pensionile peaks jääma, noh, siis oleks surnutega asi ühel pool, mitte kedagi ei jääks enam neid kuulama. Mina olen nimelt viimane – viimane surnute kuulaja, see liin lõpeb minuga.

„Kuulge,“ ütlesin laveerides, „ma tahan öelda vaid seda, et te lihtsalt panite mu fakti ette. Minul poleks nagu mingit õigust selles asjas kaasa rääkida.“

„Hea küll, pea nüüd natuke hoogu, Jeanie,“ ütles isa otsekui kaitseks käsi tõstes, „meie emaga soovime vaid, et sa oleksid õnnelik. Me arvasime, et meie uudis on tore üllatus.“ Ta vaatas ringi ja peatas seejärel pilgu enda ostetud tordil, mille glasuuril oli kiri „Palju õnne“. Olin tuppast astudes seda märgates esmalt innukalt naeratanud. Isa oli muiates öelnud, et pean ootama, kuni ta on uudised mulle teatavaks teinud. Nüüd vaatas ta mind sellise näoga, nagu oleks see ta lemmikkoer, kes tuleb magama panna. „See on sinu lemmik, kohvitort.“

Ta pöördus abiotsivalt Nialli poole. „Sina oled ju selle kõigega rahul, Niall, kas pole?“

„Ma ...“ alustas Niall hillitsetult, ise silmanurgast minu poole kiigates – mees, kes on kahe tule vahel ega tea, mida öelda. „... mul on teie mõlema pärast hea meel. Te olete puhkuse ära teeninud. Ja ma ei jõua teid säärase võimaluse eest ära tänada. Ma usun, et see tuli lihtsalt suure üllatusena.“

„Kas ka sina juba teadsid sellest?“ Küsimus lipsas mu suust välja enne, kui ma sel sabast kinni sain.

„Ei!“ Niall jäi mind uskmatu pilguga vahtima.

„Mu jumal, Jeanie, anna nüüd oma mehele asu.“ See oli ema.

„Milles asi? Kas ma käitun nüüd sinu meelest oma abikaasaga kohutavalt?“

„Jeanie, rahuneme nüüd õige kõik maha.“ Isa nihkus toolil ettepoole ja kergitas uusi prahvatusi takistada püüdes paremat peopesa nagu liikluse reguleerija. „Niall, ole hea ja too enne, kui me kõik

närvivapustuse saame, meile õige midagi joodavat. Meile džinn toonikuga ja siis midagi sellist, mis selle tüdruku siin maha rahustab.“

Niall lahkus toast ja isa vaatas minu poole ning tuli ja võttis siis mu kõrval vapralt istet.

„Jeanie, kas sa näed selles mingit reetmist? Kas selles asi ongi? Sulle tundub, et me hülgame su? See ei ole nii, kullake. Kaugel sellest. Me oleme nagu iga teine paar, kes teatud ikka jõudes taipab, et tempot tuleks pisut maha võtta. Ja seda on raske teha, kui elad samas kohas, kus sa töötad. Sinul ja Niallil võivad ühel päeval selle koha suhtes samasugused tunded tekkida ja siis, eks ole ...“

Kui tal oleks lause lõpetamiseks piisavalt vaprust jätkunud, oleks ta öelnud „ja siis tuleb sul see maha müüa“, kuna vanemate suureks pettumuseks polnud nende tütar ühtki lapselast ilmale toonud ja erinevalt neist polnud tal võimalust äri kellelegi edasi anda.

„Kullake, anna meile andeks, eks? Päris ausalt, meil polnud aimugi, et sa selle peale nii endast välja lähed. Me oleksime pidanud enne sinuga nõu pidama, mitte asja ära tegema ja sind siis niimoodi fakti ette panema. Me saame sellest aru, Gráinne, on ju?“

„Jah, kallid, muidugi mõista.“ Ema sirutas käe, et mu põlve patutada. Sellest piisas, et ma end oma käitumise pärast kohutavalt halvasti tundma hakkaksin ja arglikult naerataksin. Siis otsustas isa, et nüüd on sobiv hetk oma tütart kallistada.

„Me hindasime olukorda valesti, muud ei midagi. Ära ole meie peale kuri. Küll me asjad klaaritud saame. Ega me pea siit ülepeakaela minema tormama. Me võtame väheke hoogu maha ja korraldame asjad nii, nagu on kõige parem. Kuidas tundub?“

Surusin end mehe vastu, kes on mind alati kaitsnud, ikka õigele teele suunanud, kui pinna jalge alt kaotanud olen. Mu sõrmed riivasid ta pehmet villast ülikonda. Alati laitmatu väljanägemisega isa kandis üksnes parimat. Kõige taga oli lihtne tõsiasi, et osa minust ei tahtnud surnutega omavahele jääda. Minu jaoks oli oluline, et ka isa

neid kuuleb, et me oleme koos asjas, mida kumbki meist soovinud polnud, kuid mis oli meile kaasa sündinud. Sest mõnikord polnud asjad, mida surnud meilt kirstus lamades soovisid, sugugi lihtsad. Ehkki isa ei rääkinud neist asjust nii palju, kui mulle meeldinud oleks, oli minu jaoks oluline olla koos inimesega, kes mõistis, milline koorem ja rõõm see anne üheaegselt oli. Ja ometi, mõtlesin, kui isa enne minu saabumist asjadega iseseisvalt hakkama sai, siis peaks see ju mullegi jõukohane olema. Kas oli siis palju nõutud, et see mees saaks rahu, ilma minu pärast muretsemata pensionile jääda?

Mul õnnestus nõustuva häälightsuse kuuldavale toomine hetkel, mil Niall joogikandikuga uksest sisse astus.

„Tuhat tänu, Niall.“

Isa laskis minust lahti, et taas koht teisel pool lauda sisse võtta.

„Ja Mikey siis tööpoolest lepib kolimisega?“ küsisin mingi tõrksa rahuga, sellal kui Niall mulle klaasi džinni ja toonikuga pihku pistis. „Täna sind,“ vormisin suuga tänusõnu.

„Tundub sedamoodi.“ Isa võttis esimese lonksu ja ohkas tunnustavalt.

„Aga ta ei salli muudatusi.“

„Paistab, et see ei kehti, kui mängus on surnutest eemale pääsemine. Selles osas on ta emasse.“

Isa naeratas oma naisele ning Niall võttis taas mu kõrval istet ja lonksas salamisi mind silmitsedes aeg-ajalt klaasist. Ning mina pöördusin oma käitumise pärast kahetsust tundes ja soovist teda maha rahustada, ta muresid leevendada, naeratades tema poole, et võtta taas pihku käsi, mis oli enne hoidnud minu oma, seda pigistada, püüda panna nii teda kui iseennast uskuma, et kõik saab parimasse korda.

2. peatükk

Vaatasin järgmisel hommikul, kuidas Niall ja Mikey õues omavahel rääkisid. Ma nägin neid, abikaasat ja venda, sel kuival päeval selgelt läbi köögiakna. Vihma polnud veel sadama hakanud. Viimasel kuul oli tekkinud tunne, et Kilcrossis teistsugust ilma ette ei tulegi, üksnes need süngest hallist endassetõmbunud taevast langevad prisked piisad, millest vihmaveetünnid pilgeni täis saavad, vihmaveetorud üle voolama hakkavad ja haljad rohumaad määrdunudpruuniks lahjenevad. Aga sel aprillihommikul oli kõikjal valgust ja värvi ja nüüd ka Nialli naeru. Ta oli jooksmast tulnud ja naaldus õlaga vastu meie suletud tagumist ust, surus hingamist normi saada püüdes kätt vastu rinda ja naeris Mikey öeldu üle. Ma ei kujutanud ette, mis see olla võis. Mu vend ei paistnud erilise teravmeelsusega silma. Mu igavene tänulikkus Nialli vääramatu heatahtlikkuse eest Mikey suhtes tõrjus hetkeks kõrvale eelmise õhtu teadaandega kaasa tulnud paanikariismed. Naeratasin ja tõrjusin soovi välja uurida, mida Mikey oli öelnud, lastes sel hetkel pakkuda lihtsalt ehedat rõõmu teadmisesest, et mu vend oli kellegi naerma ajanud. Seda tuli kalliks pidada, panna tallele koos mu ülejäänud minevikuga, mis jutustas lugu minust ja sellest, miks ma ikka veel siin olin. Mu vend osutas millelegi oma kuuris. Ma küll kasutan sõna „kuuris“, ehkki pigem oli tegemist korteriga: magamistuba, vannituba, elutuba, kööginurk, PlayStation – see kuur oli iga mehe märg unenägu. Mu ema oli see, kes nõudis selle sõna kasutamist, ja meie läksime sellega kaasa, kuna kokkuvõttes oli nii lihtsam. Sõna „kuur“ aitas põhimõtteliselt teda kaitsta tõsiasja eest, et mu vend oli välja kolinud. Niall kallutas end

teises suunas, et samuti sinna sisse piiluda, ja noogutas. Sedamööda, kuidas Mikey järjest rohkem žestikuleeris, said tempot juurde Nialli noogutused. Naer oli nüüdseks vaibunud, kuid Nialli näol oli endiselt julgustav naeratus. Kahtlustasin, et teemaks oli mu venna uus riitul tema hiiglasliku sõjaajalooalaste raamatute ja ajakirjade ja DVD-de kogu mahutamiseks. Mikey oli koolis hiilanud kahes aines: ajalugu ja puutöö. Suurepärased oskused viimases valdkonnas tähendasid seda, et ta sai alati ehitada uusi riiuleid, kuhu panna esimese kinnismõttega kaasnevaid materjale. Mikey oli sellest viimasest laiendusest juba mõnda aega rääkinud, pigem küll iseendale kui meile, ülejäänutele. Vend kohanes muudatustega aeglaselt. Ta pidi end tasapisi veenma ja harjutama, et siis neid viimaks avasüli tervitada. Küsisin endalt, kas ta ikka mõistab lõpuni kõike seda, mis mu vanemate pensionile minekuga tema jaoks kaasneb. Niall osutas maja suunas, andes Mikeyle mõista, et ta peab päevaga edasi minema. Ta nägi mind ja lehvitas. Mikey vaatas samuti minu poole ja naeratas. Mu venna naeratused olid meie majas sama haruldased nagu tühi pesukorv, kuid need olid alati läbi ja lõhki ehedad. Vend tundus olevat võimeline üksnes ehedateks tegudeks. Kүүinitasin end üle valamu, et aken lahti lükata, upitades end selleks parema jala varvastele – saja viiekümne kaheksa sentimeetri pikkusena on mu haardevõime piiratud.

„Kas te tulete sisse? Mul on kohv ja röstsaiad ootel.“

„Kõlab hästi.“ Niall vaatas Mikey poole, et näha, kas tema on samuti valmis tulema.

„Mul on tegemist, sõts. Uued riulid.“

Noogutasin ja naeratasin. „Noh, kui ümber mõtled, siis tead, kust meid leida.“

Niall astus maja suunas ja Mikey heitis taas pilgu oma kuuri ja noogutas, nagu mõista andes, et aeg on käes, nüüd on sobilik hetk muudatused omaks võtta ja teoks teha. Siis kadus ta kuuri.

„Ta paistab heas vormis olevat,“ ütlesin, kui Niall köögiuksest sisse astus.

„Ongi, ehkki need riulid tekitavad temas kerget paanikat.“

„Ega sa talle eilsest õhtust midagi rääkinud?“

„Issake, ei.“

Ulatasin talle kohvitassi. „Kuidas joosta oli?“

„Viimase peal. Jooksin täna hommikul kümme kilomeetrit. Siit ma tulen, Dublini maraton,“ muigas ta.

„Kas sa, Niall, mitte enne kõndima õppimist jooksma kipu?“
tögasin.

„Mis seal vahet on? Muide, sihid tuleb alati kõrgele seada, täpselt nagu ma sinu puhul tegin.“ Kuna ta on pikka kasvu, sada üheksakümmend sentimeetrit, pakkus see talle võimalust oma kiindumust väljendada end graatsiliselt painutades ja mu laupa suudeldes. Mind on terve elu pikka kasvu inimeste poole tõmmanud: nende võime näha üle teiste pea ja ulatuda ülemise riiulini või lisasentimeetrite poolt antud võimalus rahvasummast silma paista, mitte kaduma minna, nagu see minuga juhtub, on minus alati kadedust tekitanud ja mind võlunud. „Kuidas linn tundus? Kas inimesed hakkavad ärkama?“

„Kell on kaheksa, mis neil muud üle jääb. Arthur tegi juba oma ringi. Ütles, et jõuab siia tavalisel ajal.“ Meie postiljon Arthur on aastaid meie lauas lõunaoodet pruukinud. „Keegi pole veel helistanud?“

„Ei. Kordki on kõik vaikne.“

„Ehk ootab meid rahulik päev. Ehk peavad kõik päikesepaiste nimel vastu. Siinkandis pole pilvitu taevas aprillikuus sugugi tavaline. Keegi ei taha sellisel hunnitul päeval surra.“

Vaatasin eredas päikesevalguses silmi kissitades välja, tunnustades ilma tehtud pingutusi ja tundes soovi viibida sinise klaari taeva all. Just täna olnuks rahu ja vaikus iseäranis teretulnud. Ei mingeid telefonikõnesid, surmasid, rääkimist, kuulamist. Lihtsalt vaikus. Võib-olla isegi jalutuskäik Barra Bogis.

„Kuidas sa ennast pärast seda suurejoonelist teadaannet tunnend? Kas šokk on järele andnud?“ Niall silmitses mind oma selle päeva esimest ja ainsat kohvisõõmu võttes üle kruusiserva. Me polnud eelmisel õhtul asjast rohkem rääkinud, olin viimaks vanemate seltsist lahkudes ja magama heites selleks liiga kurnatud olnud ja palunud jätta asja arutamise selleks ajaks, kui ma end pisut kogunud olen. Nüüd löi ta küsimus vankuma mu teeskluse, nagu oleks kõik parimas korras, ja ma tabasin end tasakaalu otsides laua ääres seisva ema tooli poole küünitamas.

„Kõik läheb hästi, Jeanie.“ Niall võttis mu kõrval istet. Ta jooksust veel higised käed sirutusid minu omade järele. „Me tuleme sellega koos toime, mina ja sina. Me oleme suurepärane meeskond. Me saame selle koha pidamisega vaevata hakkama.“

Pöörasin pilgu temalt kõrvale, et silmitseda köögiseinu, nende kahvatukollast tooni, mis polnud muutunud ajast, mil ma olin laps, ja mis vääramatult iga kümne aasta tagant uue värvikihi peale said. Kui mu vanemad on läinud, võin seda soovi korral muuta. Kui tuju tuleb, võin välja vahetada kõik kodumasinad, võtta üles kõik keraamilised plaadid, seinad maha lõhkuda. Avasin suu, et talle midagi vastata, kuid koridoris helisema hakkav telefon ja sellele vastav isa ei lasknud mul seda teha.

„Mastersoni matusebüroo, David Masterson kuuleb.“

Tema tervitus kõlas nagu laul, täis lootust ja rõõmu vabadusest, mis teda ootas.